

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρώτος

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

11 Ἰανουαρίου 1876

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ἑρηνισθεῖσα ὑπὸ Α. Σ. Βυζαντιῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ Ἑλλάς γεωγραφικῶς καὶ ἱστορικῶς. Διό-
κησις καὶ θεσμοί.

Συνήγεια ἰδίᾳ σελ. 1.

Ἐρ.—Τί εἶναι ἡ Ἑλλάς;

Ἀπ.—Ἡ Ἑλλάς εἶναι χώρα κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐρώπης, περιβρεχομένη πανταχόθεν σχεδὸν ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ συγκειμένη ἐκ στερεῶς καὶ ἐκ νήσων. Ἐχει κλίμα ποικίλον μὲν, ἀλλ' εὐκρατές, γῆν δὲ παράγουσαν ἀφθόνως εἶδη τινὰ προϊόντων.

Ἐρ.—Πόσους κατοίκους ἔχει ἡ Ἑλλάς;

Ἀπ.—Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου, οἱ κάτοικοι ἀνῆλθον εἰς 1,457,894 ψυχάς.

Ἐρ.—Τοῦτο ἀπεκάλουν Ἑλλάδα καὶ οἱ παλαιοί;

Ἀπ.—Κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους, Ἑλλάς ἀπεκαλεῖτο μικρὸν τι μέρος τῆς Θεσσαλίας, βαθμηδὸν δὲ τὸ ὄνομα ἐπεξετάθη καθ' ὅλην τὴν Σπερδαὶν καὶ τὴν Πελοπόννησον καὶ περιέλαβε κατόπιν καὶ τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν. Ἐὰν δὲ θελήσῃ τις νὰ θεωρήσῃ ὡς ἑλληνικὸς καὶ πάντας τοὺς τόπους, ὅπου περιήγαγε τὰ νικηφόρα αὐτοῦ ὄπλα ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἢ ὅπου ἔπεμψαν ἀποίκους καὶ ἐφύτευσαν τὸν πολιτισμὸν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας, πάντες σχεδὸν οἱ παράλιοι τόποι τῆς Μεσογείου καὶ ἡ Ἀσία ὀλόκληρος πρέπει νὰ περιληφθῶσιν ὁμοίως εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐρ.—Οἱ τόποι τῆς κυρίως Ἑλλάδος ἀπετέλουν μίαν πολιτείαν;

Ἀπ.—Ὅχι ἡ παλαιὰ Ἑλλάς ἦτο διηρημένη εἰς πολλὰς πολιτείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διέπρυσαν ἰδίως αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Σπάρτη. Καὶ πολλάκις μὲν αἱ πολιτεῖαι αὗται ἐδιχονόουν καὶ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλας ἀλλὰ καὶ πολλάκις συμμαχήσασαι διέπραξαν θαυμάσια κατ' ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν καὶ ἔσωσαν ἰδίως τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν ἀπὸ τῆς βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς τῶν Περσῶν. Εἶχον προσέτι κοινὰ ἱερά καὶ ἐτέλουν ἀδελφικῶς πολλὰς ἐορτάς καὶ πανηγύρεις.

Ἐρ.—Αἱ ἑλληνικαὶ πολιτεῖαι ὑπῆρξαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀνεξάρτητοι;

Ἀπ.—Οἱ ἀπαστοι ἐμφύλις ἔθνη ἐξησθένισαν ἐπὶ τοσοῦτον τοὺς Ἕλληνας, ὥστε ἐπὶ τέ-

λους ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Ῥωμαίους καὶ ἡ Ἑλλάς μετεβλήθη εἰς Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ὅτε δὲ κατέπεσεν ἡ Ῥωμαϊκὴ παντοκρατορία, ὁ τόπος οὗτος ὑπέστη τοσαύτας ἐπιδρομὰς βαρβάρων καὶ τοσάκις ἤλλαξε κυριάρχας, ὥστε ἀπορον εἶναι πῶς διέσωσε τὸ ζώπυρον τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ αὐθυπαρξίας.

Ἐρ.—Τί φρονεῖς περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων;

Ἀπ.—Φρονῶ ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν, καίτοι ἰδιότροποι τινες σοφοὶ διημφισβήτησαν τὴν γνησιότητα τῆς καταγωγῆς ταύτης. Ὁ ἑλληνισμὸς ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον προσόν, ὅτι οὐ μόνον ἐτήρησεν ἀείποτε ἄθικτον τὸν πυρῆνα αὐτοῦ ἀπὸ πάσης ξένης ἐπιδράσεως, ἀλλ' ἐξημέρωσε καὶ τοὺς κατακτητὰς διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῆς διανοίας καὶ τῆς γλώσσης, ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι μᾶλλον οὗτοι ἐξελληνίσθησαν, ἢ ἐκεῖνος ἀπεβαρβαρώθη.—Ἡ ὁμοίότης τῶν ἠθῶν, τῶν ἐθίμων καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ ταυτότης τῆς γλώσσης πρόκεινται ἀναμφίλεκτον μαρτύριον τῆς γνησιότητος τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Ἐρ.—Τίς ἦτον ὁ τελευταῖος κατακτητῆς, ἐξ οὗ μόλις πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν ἀπηλλάγη ἡ Ἑλλάς;

Ἀπ.—Οἱ Τούρκοι, τυραννήσαντες τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τετρακόσια ἔτη.

Ἐρ.—Πῶς ἀπετίναξεν ἡ Ἑλλάς τὸν ἐπονεϊδιστον τοῦτον ζυγόν;

Ἀπ.—Δι' ἑπταετοῦς πολέμου, καθ' ὃν ἔστησε κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν τρώπαια ἀντάξια τῶν παλαιῶν. Ἐπὶ τέλους ἡ Εὐρώπη, θαυμάσασα τὸ μέγεθος τοῦ ἠρώϊσμου καὶ τῆς αὐταρπανήσεως τῶν Ἑλλήνων, συνήνεσε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, κατήρτισεν αὐτὴν εἰς βασίλειον καὶ ἔπεμψε πρῶτον βασιλέα τὸν ἡγεμονόπαιδα τῆς Βαυαρίας Ὄθωνα.

Ἐρ.—Ποῖον πολίτευμα ἀνίδρυσεν ὁ βασιλεὺς Ὄθων;

Ἀπ.—Μέχρι τοῦ 1843 τὴν ἀπόλυτον Μοναρχίαν ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μετὰ ἔνοπλον διαμαρτύρησιν τοῦ λαοῦ, καθιδρύθη τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα.

Ἐρ.—Τοῦτο τὸ πολίτευμα διέπει καὶ σήμερον τὴν Ἑλλάδα;

Ἀπ.—Μάλιστα, ἀλλ' ὑπ' ἄλλον βασιλέα, τὸν Γεώργιον Α', ὃν ἐκάλεσεν ἐκ Δανίας ἐθνικὴ Συνέ-

λευσις, ἐπὶ τούτῳ συνελθοῦσα, κατὰ τὸ 1863, ἀφοῦ ὁ Ὅθων ἐξεβλήθη δι' ἐπαναστάσεως ἥτις σκοπὸν εἶχε τὴν παγίωσιν τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν.

Ἐρ.—Ποία εἶναι ἡ οὐσία καὶ ὁ μηχανισμὸς τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος;

Ἀπ.—Ὁ βασιλεὺς εἶναι μὲν ὁ ἀνώτατος ἄρχων τοῦ κράτους, ἀλλ' οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ ἄνευ τῆς συναίνεσεως καὶ τῆς προσυπογραφῆς τῶν ὑπουργῶν του. Διὰ τοῦ περιορισμοῦ τούτου περιστέλλεται μὲν ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ προλαμβάνεται πᾶσα θιασάνατροπὴ, διότι, ἐὰν τυχὸν συμβῇ ἄτοπὸν τι, ἢ ἐπιζήμιον εἰς τὰ δημόσια, τὴν εὐθύνην δὲν φέρει ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' οἱ ὑπουργοί, οἵτινες καὶ μόνου τιμωροῦνται διὰ πᾶσαν παράβασιν τῶν νόμων ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Τὸ ἀνεύθυνον τοῦ βασιλέως καὶ τὸ ὑπεύθυνον τῶν ὑπουργῶν εἶναι ἡ βάσις τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ὅπερ ἐκλαμβάνεται ὡς ὁ μέσος καὶ σωτήριος ὅρος μεταξὺ Δημοκρατίας καὶ ἀπολύτου Μοναρχίας.

Ἐρ.—Τί διαφέρει ὁ συνταγματικὸς βασιλεὺς προέδρου Δημοκρατίας;

Ἀπ.—Ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν ἰσοβίως καὶ δύναται νὰ μεταβιβάσῃ αὐτὴν εἰς τὰ τέκνα του, ἐνῶ οἱ δημοκρατικοὶ ἄρχοντες εἶναι αἵρετοὶ καὶ βασιλεύουσιν ἐπὶ ὄρισμένον χρόνον. Ἡ συνταγματικὴ Βασιλεία παρέχει πᾶσαν ἐγγύησιν εἰς τὴν τάξιν συγχρόνως καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς καθιεροῖ τὴν μονιμότητα καὶ προλαμβάνει τὰς ἐπικινδύνους ἀντιζηλίας πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἀνωτάτου ἀξιώματος, διασώζει συνάμα καὶ τὰ κυριώτατα στοιχεῖα τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας.

Ἐρ.—Τί σημαίνει ἐθνικὴ κυριαρχία;

Ἀπ.—Ἄλλοτε τὴν κυριαρχίαν ἐξεπροσώπει ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐπέβαλλε νόμους κατὰ βούλησιν. Κατὰ τὰς παλαιὰς ἐκείνας θεωρίας, ὁ βασιλεὺς ἦτο κύριος τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, πάντες δ' ὄφειλον αὐτῷ ὑπακοῆν ἐπὶ ποινῇ ἱεροσυλίας, διότι ὁ βασιλεὺς ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπὸ Θεοῦ φέρων τὸ Στέμμα. Ἀλλὰ μετὰ πολλὰς ἐπαναστάσεις καὶ ἰδίως μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 καθιερώθησαν ἄλλαι ἀρχαί. Ἡ κυριαρχία μετεβιβάσθη ἀπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν λαόν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ ἐκδίδονται οἱ νόμοι, διοικεῖ ἡ κυβέρνησις καὶ ἀπονέμεται ἡ Δικαιοσύνη.

Ἐρ.—Ἄλλ' ὀλόκληρος ὁ λαὸς δὲν δύναται οὔτε νόμους νὰ ἐκδίδῃ, οὔτε νὰ κυβερνᾷ, οὔτε νὰ ἀπονέμῃ Δικαιοσύνην. Πῶς λοιπὸν ἐκτελεῖ τὴν κυριαρχίαν του;

Ἀπ.—Δι' ἐπιτροπείας. Ὁ λαὸς ἐκλέγει ἀντιπροσώπους κατὰ προδιαγεγραμμένους τύπους καὶ ἐφ' ὄρισμένον χρόνον· οἱ δὲ ἀντιπρόσωποι οὗτοι συνεργούμενοι ἀποτελοῦσι τὴν Βουλὴν, ἥτις εἶναι ὁ ταμίας τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Ἡ Βουλὴ ἐκδίδει τοὺς νόμους καὶ διέπει τὰ τῆς κυβερνήσεως.

Ἐρ.—Ἡ Βουλὴ αὕτη διεξάγει πᾶσας τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους, καὶ ἔχει πᾶσαν ἐξουσίαν;

Ἀπ.—Ὅχι· ἡ Βουλὴ ἐξασκεῖ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν μετὰ τοῦ βασιλέως· αἱ δὲ ἄλλαι ἐξουσίαι ὑπάγονται μὲν εἰς τὸν ἔλεγχον αὐτῆς, ἀλλ' ἀσκούνται ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων. Αἱ ἐξουσίαι αὗται εἶναι σαφῶς κειχωρισμέναι καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων.

Ἐρ.—Πόσαι εἶναι αἱ ἐξουσίαι αὗται ἐν Ἑλλάδι;

Ἀπ.—Τρεῖς. Ἡ νομοθετικὴ, ἀσκουμένη ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἥτις ψηφίζει, καὶ τοῦ βασιλέως, ὅστις κυροῖ τοὺς νόμους· ἡ ἐκτελεστικὴ, ἀνατεθειμένη μὲν εἰς τὸν βασιλέα, ἀλλ' ἐνεργουμένη διὰ τῶν ὑπουργῶν, καὶ ἡ δικαστικὴ, διεπομένη ὑπὸ δικαστῶν ἰσοβίων, πάντων, πλὴν τῶν εἰρηνοδικῶν.

Ἐρ.—Ποία εἶναι τὰ καθήκοντα τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας;

Ἀπ.—Ἡ ἀπονομὴ τῆς Δικαιοσύνης· συνίσταται δὲ κυρίως εἰς τὸ νὰ τιμωρῇ τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ πραττόμενα ἐγκλήματα, καὶ εἰς τὸ νὰ λύῃ τὰς μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων τὴν πολιτείαν προσώπων ἰδίως περὶ τὴν περιουσίαν διαφορὰς—ὅθεν καὶ τὰ δικαστήρια διαιροῦνται εἰς δικαστήρια ποινικὰ καὶ δικαστήρια πολιτικά.

Ἐρ.—Πῶς λειτουργοῦσι τὰ ποινικὰ δικαστήρια;

Ἀπ.—Ἐπειδὴ τὰ ἐγκλήματα, ἥτοι ἡ προσβολὴ κατὰ τῶν προσώπων καὶ τῆς περιουσίας, διαιροῦνται εἰς κακούργηματα, πλημμελήματα καὶ εἰς πταίσματα, διαιροῦνται καὶ τὰ ποιν. δικαστήρια εἰς κακούργιοδικεῖα, πλημμελειοδικεῖα καὶ πταισματοδικεῖα. Τὰ πρῶτα, ἥτοι τὰ κακούργιοδικεῖα, συνίστανται ἐξ ἐνόρκων λαμβανομένων διὰ κληρώσεως ἐκ τῶν πολιτῶν καὶ ἀποφαινομένων περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἐκ συνόδων, τακτικῶν δικαστῶν, ἐφαρμοζόντων τὴν νόμιμον ποινὴν—τὰ δευτέρα καὶ τὰ τρίτα, συνίστανται ἐκ τακτικῶν δικαστῶν. Παρ' ἅσπερ τούτοις λειτουργεῖ 1) ἀντιπρόσωπος τῆς πολιτείας καὶ τοῦ νόμου, καθῆκον ἔχων νὰ κατηγορῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδείχθέντων γεγονότων, καὶ καλούμενος παρὰ μὲν τοῖς κακούργιοδικεῖσι καὶ πλημμελειοδικεῖσι εἰσαγγελεὺς, παρὰ δὲ τοῖς πταισματοδικεῖσι δημόσιος κατήγορος—2) συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου, πρὸς ὑπεράσπισιν τούτου.

Ἐρ.—Πῶς λειτουργοῦσι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια;

Ἀπ.—Κατ' ἀρχὴν, τὰ πολιτικὰ δικαστήρια διαιροῦνται εἰς δύο βαθμοὺς, πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια, ἢ ἐφετεῖα. Εἰς τὰ δευτέρα καταφεύγει ὁ διάδικος μόνον, ὅταν νομίξῃ ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ἀπόφασις δὲν εἶναι νόμιμος.—Ἐκτὸς τούτου, ὡς ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς ὑπάρχουσι δύο διαφορα δικαστήρι· ἐν τῷ κατώτερον καλεῖται εἰρηνοδικεῖον, τὸ δ' ἀνώτερον πρωτοδικεῖον.

Ἐρ.—Ὁ κρίνων ἐαυτὸν ἀδικούμενον ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῶν μνησθέντων πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων δὲν δύναται νὰ καταφύγῃ εἰς ἄλλην δικαστικὴν ἐξουσίαν;

Ἀπ.—Μόνον ὅταν ὁ δικαζόμενος κρίνῃ ὅτι δὲν ἐφηρημύσθη ἀκριβῶς ὁ νόμος, δύναται νὰ καταφύγῃ εἰς δικαστήριον ἀνώτατον, καλούμενον Ἄρειος Πάγος, τὸ ὅποιον ἔχει ἔργον νὰ ἐξετάξῃ τὸ νόμιμον τῆς ἀποφάσεως· καὶ ἂν κρίνῃ ὅτι ὁ νόμος δὲν ἐφηρημύσθη ἀκριβῶς, παραπέμπει συνήθως τὴν δίκην ἐκ νέου εἰς δικαστήριον ὁμοβάθμιον τοῦ δικάσαντος.

Ἐρ.—Ἀπαντὰ τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ ἄτομα ὑπάγονται εἰς τὰ ἀνωτέρω πολιτικὰ καὶ ποινικὰ δικαστήρια;

Ἀπ.—Ἐξαιρέσεις ὑπάρχει, ὡς πρὸς μὲν τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἰδίως διὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς, ὑπαγομένους εἰς εἰδικὸν δικαστήριον, καλούμενον ἐμποροδικεῖον· ὡς πρὸς δὲ τὰ ποινικὰ, πρὸ πάντων μὲν διὰ τοὺς στρατιωτικούς καὶ ναυτικούς τῆς πολιτείας, ὑπαγομένους εἰς εἰδικὰ δικαστήρια ποινικὰ, καλούμενα ναυτοδικεῖα καὶ στρατοδικεῖα, καὶ διὰ τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ κράτους, ὑπαγομένους εἰς δικαστήριον συγκροτούμενον διὰ κληρώσεως ἐκ μελῶν τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων τοῦ κράτους, παρ' ᾧ τὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἔχει ἡ Βουλὴ· ἐν μέρει δὲ καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους τοῦ κράτους.

Ἐρ.—Πῶς διαιρεῖται διοικητικῶς τὸ βασίλειον;

Ἀπ.—Κατὰ νομοὺς, ἐπαρχίας καὶ δήμους· ἐν ἑκάστη δὲ τῶν ὑποδιαίρεσεων τούτων ἡ κεντρικὴ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἔχει ὡς ὄργανά τοὺς νομάρχας, ἐπάρχους καὶ δημάρχους.

Ἐρ.—Ἡ κυβέρνησις διορίζει καὶ τὰς τρεῖς ταύτας τάξεις τῶν ὑπαλλήλων;

Ἀπ.—Ὅχι· ἡ κυβέρνησις διορίζει μόνον τοὺς νομάρχας καὶ τοὺς ἐπάρχους· ὁ δὲ δήμαρχος, ὡς καὶ τὸ περὶ αὐτὸν δημοτικὸν συμβούλιον, ἐκλέγονται κατ' εὐθείαν ὑπὸ τῶν δημοτῶν διὰ ψήφοφονίας.

Ἐρ.—Πόσους νομοὺς, πόσας ἐπαρχίας καὶ πόσους δήμους περιλαμβάνει ἡ Ἑλλάς;

Ἀπ.—13 νομοὺς, 59 ἐπαρχίας καὶ 351 δήμους.

^{Ἡ συνέχεια συνέχεται.}

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ χεῖρ.

Συνέχεια· ἰδί σελ. 2.

Ἐν Ἀθῆναις, ὅθεν σοῦ γράφω, ὅταν θέλῃ τις ν' ἀπολαύσῃ διὰ μιᾶς τὸ θέαμα ὀλοκλήρου τῆς πόλεως ἢ καὶ τῆς ἀττικῆς πεδιάδος, ἀναβαίνει εἰς μέρος ὑψηλόν, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λυκαβητοῦ παραδείγματος χάριν, ἢ ἀκόμη καλλίτερα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἐκεῖθεν ἐκτείνει τὸ βλέμμα του εἰς τὸ ὄραϊον πανόραμα, τὸ ὅποιον ἐξαπλου-

ται ἐνώπιόν του. Ἐκεῖθεν βλέπει ἐμπρὸς του, εὐθὺς ὑπὸ τοὺς πόδας του, τὴν πόλιν ὀλόκληρον καὶ τὰς οἰκοδομὰς τῆς, δεξιᾶ τὴν φαλακρὰν βᾶχιν τοῦ Ὑμηττοῦ, καὶ παρέκει τὸ Πεντελικόν· εἰς τὸ βάθος, ἀπέναντί του, τὴν καταπράσινον ἐξοχὴν τῶν Πατησίων, καὶ βαθύτερον τὰς κυανὰς κορυφὰς τοῦ Πάρνηθος· ὀλίγον παρακάτω ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἐξαπλούμενον τὸν ἐλαιῶνα, καὶ πρὸς τ' ἀριστερᾶ του τὸν Πειραιᾶ, καὶ παρέκει τὸ Φάληρον. Τὰ βλέπει τοιουτοτρόπως ὅλα διὰ μιᾶς, καὶ δύναται κατόπιν καταβαίνειν νὰ τὰ ἀναζητήσῃ εὐκόλως ἐν πρὸς ἓν.

Οὕτω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν τελευταίαν μου ἐπιστολὴν σὲ ἀνεβίβασα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, — ἡ τῆς Ἀκροπόλεως ἄς εἴπωμεν καλλίτερα· ἐδυσκολεύθης ἴσως ὀλίγον εἰς τὴν ἀνάβασιν, εἶδες ὅμως ἀπὸ ὑψηλοῦ πόσα καὶ ποῖα μέρη ἔχομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν· τὴν ἀναβαίνουμεν, ἂν θέλῃς, διὰ νὰ ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα ἐν καθ' ἓν. Τὸ ἔργον μας εἶνε πλέον εὐκόλον.

Ἄς ἀρχίσωμεν δὲ ἀπὸ τὴν ἀρχῆν.

Στοιχηματίζω ὅτι περιμένεις νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ στόμα.

Ὀλίγην ὑπομονὴν, παρακαλῶ.

Προηγεῖται ἄλλο πρᾶγμα, καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τόσο συχνὰ τὸ μεταχειρίζεσαι, ὥστε οὐδέποτε τὸ ἐσυλλογίσθης, εἶμαι βέβαιος.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς στόμα, διὰ νὰ φάγῃ. Πρέπει, πρὸ πάντων, νὰ θέσῃ ἐντὸς τοῦ στόματος τὸ φαγητόν· δὲν ἤξεύρω δὲ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί θὰ ἔκαμνες εἰς τὴν τράπεζαν, ἂν δὲν εἶχες χεῖρας.

Πρῶτον πρᾶγμα ἐπομένως, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, εἶνε ἡ χεῖρ.

Δὲν θὰ σοῦ τὴν περιγράψω, διότι γνωρίζεις βεβαίως πῶς εἶνε ἡ χεῖρ σου. Ὁ, τι ὅμως δὲν γνωρίζεις, διότι ποτὲ ἴσως δὲν τὸ ἐσυλλογίσθης, εἶναι πῶς καὶ διατὶ ἡ χεῖρ σου εἶνε ὄργανον πολὺ πλέον εὐχρηστον ἀπὸ τὸν πόδα τῆς γαλῆς, ἐν παραδείγματι, ὅστις εἶνε καὶ αὐτὸς μέρος τῆς ἰδικῆς τῆς μηχανῆς, καὶ τῆς χρησιμεύει νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς ποντικούς.

Μεταξὺ τῶν πέντε σου δακτύλων εἶνε εἷς, ὁ χονδρότερος—ὀνομαζόμενος ἀντίχειρ,—ὅστις εὐρίσκεται παράμερα οὕτως εἰπεῖν καὶ χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κύτταξέ τον μὲ σεβασμὸν· εἰς αὐτὰ τὰ δύο μικρὰ κόκκαλα, τὰ σκεπασμένα μὲ ὀλίγον κρέας, χρεωστεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐν μέρος τῆς φυσικῆς του ὑπεροχῆς ἀπέναντι τῶν ἄλλων ζῶων. Εἶνε εἷς τῶν καλλιτέρων ὑπηρετῶν, ἐν τῶν ὀριαιοτέρων δώρων, ἀπ' ὅσα ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Χωρὶς τὸν ἀντίχειρα, τὰ τρία τέταρτα—τοῦλάχιστον—τῶν ἀνθρωπίνων τεχνῶν δὲν θὰ ὑπῆρχον, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πρώτη καὶ ἀναγκασιότατη τέχνη, τοῦ νὰ φέρωμεν τὸ φαγητόν ἔχει μόνον εἰς τὸ στόμα μας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ ἀπλῶς τὸ πινάκιον,